

Posle sedmodnevnog ljenčarenja na zimskom alpinističkom kursu na Žabljaku, a uz nagovor Vanje i Zvila, Ana i ja odlučujemo da im se pridružimo na vaskršnjoj akciji na Durmitoru ne bi li uradili nešto konkretno sem ljenčarenja. Prvi dan je protekao u pješaćenju do Lokvica uz sve moguće promjene vremena, od sniježne mećave pa do nemilog prženja sunca. Sledeći dan, ili bolje rečeno rano jutro, smo krenuli put Bobotovog kuka. Vedro vrijeme, mjesečina ali uz dosta vjetra i hladnoće. Sve je bilo u redu dok se nije stiglo do Škrčkog pogleda. E tu se tek videlo kako uslovi na planini mogu biti surovi. Vanja je osigurao traverzu, od čijeg kraja do vrha ima još dva cuga. Nas troje smo došli do Vanje, a vjetar je postajao sve jači, a temperatura niža kako se svitanje približavalo. Zbog velike hladnoće i vjetra, Ana i Vanja su odlučili da se vrate sa tog mjesta i da čekaju da se ugriju na suncu, a ja i Zvile smo stisli zube i nastavili ka vrhu. Posle prvog cuga je izgledalo da do vrha ima poprilično. Zbog tog ubjeđenja Zvile je napravio štand drugog cuga nekoliko metara prije vrha a da to nije znao. Kakav mi je bio osjećaj kad sam odatle nastavio, pošto sam prepakovao opremu i posle nekoliko metara skontao da sam na vrhu. Totalno čudan. Sledeći dan su Ana, Vanja i Zvile krenuli na Terzin Bogaz, a ja ostao u Lokvicama da se malo sunčam i vježbam pravljenje vučje jame sto sam naučio na tečaju. Put do vrha im je protekao u najboljem redu uz sunčano vrijeme. Pri silasku na Zvilevu nesreću, ili sreću nekih drugih ljudi, uspio je da ispušti ranac dok je odmarao koji je odletio put Velike Karlice. Dok su silazili da ga pokupe, sreli su Milana Savatića iz AOB-a koji je išao da pomogne Beki Pejović i Vladimiru Filipoviću koji su se zaglavili ispod strehe penjući smjer u stijeni Šljemena. Vanja i Milan odlaze na vrh Šljemena da im pomognu a Zvile i Ana put Malog Međeda da ih navode dok im ova dvojica bacaju užu. Mene su obavjestili sta se dešava i ja sam krenuo sa ostalom opremom put Velike Previje. Kad sam stigao na Previju tamo sam zatekao Zvila i Anu dok se na Šljemenu jasno videlo kako se jedan od penjača penje uz užu. Pošto nas troje više ništa nijesmo mogli da učinimo odlučili smo da se spuštimo u Kalicu da im barem skuvamo supu kad se vrate. Toliko smo barem mogli. Posle jedno sat vremena njih četvoro je stiglo u bivak đe smo se malo ispričali i brzo krenuli prema Lokvicama da nas ne hvata noć. Sledeći dan je bio dan našeg povratka u civilizaciju. Izabrali smo pravi trenutak jer je vrijeme počelo da se kviri i da pada snijeg.

Učestvovali:

Ana Medojević

Vlajko Pejović

Andrija Zvicer

Ivan Kalezić